

סדרורה!

וא נראה עדיין יותר מת מאשר חי: פיו מעוקם, עינו השמאלית בוחה קפוי אה ניכחה, חסרת-הבעה, עור פניו שקוף, זיפי זקנו השחור, על רקע חיוורונו המב-עת, השלימו את התמונה המדכאה. אולם צדוק סבאן היה מרוצה. הוא חזר זה עתה לעולם החיים: "אני מרגיש טוב", אמר חלושות לכתב העולם הזה. מעל מיטתו בבית-החולים הדסה בתל-אביב, "היום אני יכול כבר לרדת. שלושם עוד חיבק אותי המחת. חיבק חזק."

הוא נרתע קלות כשהוא נזכר: "זה היה נורא. ערפל חם עטף אותי. חנק אותי. הפסתי להבחין מה שקורה סביבי. הפסקתי ל' הכיר אנשים. ידעתי רק שאני הולך למות. בגיל 23, אני הולך למות — בגלל שבכל הארץ אין בשבילי כליה מלאכותית פנוייה. אחרי שהכליות שלי הפסיקו לפעול, שתיהן."

„אני הולך למות“

במשך שלושה שבועות זאת התה המחשבה שחזרה וצברה את מוחו של סבאן האלקטרוניקה הירושלמי הצעיר. ב'

המצילה יונה סבאן, אחותו של צדוק. שהזעיקה שמייס וארץ כדי למצוא לאחיה כליה מלאכותית פנויה. לזלא היא, היה מן הסתם מת מכבד.

משך שלושה שבועות — בעוד הרופאים בבית-החולים הדסה בירושלים הודיעו ל' אחותו יונה כי אין נמצא כליה מלאכותית פנוייה, ועליה לקנות אחת, במחיר 30 אלף ל"י ובעוד אחותו מתרוצצת במאמציה לגייס את הסכום משטרונומי הזה, כאשר כל יום מקרב את אחיה למותו.

מה שצדוק לא ידע. באותם שבועות אכזריים — ומה שכל הגורמים המוסמכים האחרים לא דעו — היה, שבו בזמן שכ' בו במחשבו בבית-החולים הדסה בתל-אביב שתי כליות מלאכותיות, חדשות, ארוזות עדיין בארצות-המקורות. ובנוסף להן, יש בבית-החולים גם כליה מלאכותית שלישית, תרומת משטרונומי ישראל, שהרכבתה לא הוש' למה משום מה.

באלאגן

גורם מוות

הגיב על כך אברהם הירש, מנהל בית-החולים: "יש לנו ארבעה מכשירי כליה מלאכותית בשימוש. את שתי הכליות ה' מלאכותיות החדשות שבמכון נפעיל ברגע שנעבור לאגף החדש, הנמצא עתה בבנייה. אין לנו, במחלקה הישנה מקום עבור כל שש הכליות. אינני יודע מתי נעבור למקום החדש. הקבלנו מאתר בעבודתו. כרגע אינני זקוק לשתי הכליות שבמחסן." היתה זו סדרורה שאין דוגמתה. חולה נוטה למות — בעוד הצידוד שיכול להציל

בעולם

קנדה

נחלוקת 200 השנים

היה זה לעגה המר של ההיסטוריה, ש' וזקא בשבוע בו הכירה ממשלת קנדה בממשלת סין העממית, קשרה עמה יחסים דיפלומטיים רשמיים והודיעה כי תתמוך נקבלתה לאו"ם, שאירגון מאואיסטי קיצוני בקנדה איים להטילה למלחמת אורחים.

בתום משא-מתן מייגע ומורט עצבים ישנמשך שבוע, הוציאה החוית לשחרור קויבק להורג את פייר לאפורט, 49, שר הועבודה בממשלת קויבק. גזייתו נמצאה ב' וזוך תא המיטען של מכונית שברולט

ירוקה, בה הוא נחטף ב'ו בחודש. גם ה' דיפלומט הבריטי גיימס קרוס הומת בלי רחמים.

באותה שעה נכנסה קנדה כולה למשטר צבאי חמור, שלא ידעה כמותו מאז מל-חמת העולם השנייה. הצבא הקנדי פשט בערים, תפס עמדות במיתקנים ציבוריים, קוי חירום מיוחדים הופעלו והיקנו לממשלה את הסמכות להטיל צנזורה קיצונית על כל אמצעי התקשורת; לאסור לעצור ול-הגלות את מי שתמצא לנכון; לפקח על כל אמצעי התובלה והנמלים ולהחרים כל רכוש או מיתקן שיצלה בדעתה.

כך, בצורה דרמטית, הצליח אירגון קי-צוני קטן להסעיר את אחת המדינות השלי-וות בעולם, לעורר מחדש מחלוקת השרי-ככת ופורצת חליפות מזה 210 שנים.

צעו. הגברים שאירחו להן חובה לא הרגישו בוח. סיכרה גיולנדה, עובדת המקום אשר שמה המקצועי הוא קלאופטרה: "הייתי עם גבר מבוגר, ברגע שכבר כמעט הולך לו והצלחנו להגיע לאקט, אירעה ההתפוצצות ודלת נפלה על חוטי השדרה שלו. נו, אז אפילו צעירון לא יוכל לעשות את זה ב' מצב כזה."

שני אורחים ששהו במקום לצורך בילוי-יים והמתגוררים בשטוטגרט, היו נאלצים לבלות עוד כמה ימים בבית-חולים. מה יגידו לנשותיהם? הם אינם יודעים.

"כמות כזו של מטען נפץ עוד לא פוצצה בגרמניה מעולם. זו הפעם הראשונה ב' היסטוריה של הפעם בגרמניה שקרה דבר כזה", טען התיכע הכללי הגרמני אינסט באואר, איזה סוג אדם הוא זה שהניח את הבטען? זו היתה השאלה שהציקה לראשי המשטרה האם היה זה חושב שקט של העיירה, שרצה לשמור על השם הטוב שלה, שהניח את המיטען? התעלומה נותרה כאשר ערכו חיפוש אצל החיילים. הסתבר שחייל צרפתי בשם פטריק קה, החונה עם גדודו

ניצצה בבבת-הבשת

לונסאנין היא עיירה קטנה ב' גרמניה. כמה ישנן עוד עשרות. מה שרוצים התושבים מעירם הוא דבר פשוט — שקט וסדר. אולם, מה שאירע שם ה' שבוע היה שקט מרעיש. בית-הונות ה' שהפועל בעיר זו פוצץ בקול תרועה רמה. אחד מאורחיו של בית-הונות זה השאיר את ריו עקבות, בצורת פצצה.

בערב המקרה בו פוצצה הפצצה היו ב'

היצאנית מחטטת בין הריסות המוסר הנחה לבן הפרוצה

בגרמניה, הוא זה שהנח את הפצצה. כטריק הוא בנה של פרוצה (מיל). היא בילה בחברת פרוצה העובדת במקום ונקראת בשם איטה. — הוא דרש ממנה לא יותר ולא פחות מאשר שרות ללא כסף. מה יש. לבן של פרוצה אין כבר הנחה? משסירבה להתחשב במוצאו — הקים החייל צעקות. הזונות קראו לשומר המקום, הנקרא דרך חיבה בשם ד"ר מבזון. זה, השליך אותו החוצה. פטריק יצא וצעק לעברו של ה' שוער: "אני אראה לך" עכבור חצי שעה הוא הראה לו — הוא חזר עם מטען מלא חומרי נפץ, שכלל בין היתר 20 רימוניידי. את ניצרותו של אחד הרימונים הניח, הטי' לו על תבלת הרימונים ונעלם. המשטרה שעלתה על עקבותיו זמן קצר אחרי הפיצוץ העמידה את 300 חיילי הבסיס הצרפתי ב' יצא לא נשם. צענים בגוהים וביניהם כמ'

בית התענוגות הנקרא בשם ארבלה, אישה אנשים. חמישה מהם באו כאורחים רגילים כאשר כיסם גדוש במוזונים. אולם הש' מסתבה, בא בלי אגורה בכיסו. הוא דאג להשאיר תיק בעל ערך לשוער במקום תוך הבטחה חגיגית שכאשר יחזור ידאג לשלם עבור שרותיה של הגברת שהעניקה לו את חסדיה. כמה דקות לאחר הצות, העירה התפיצצות אדירה את תושבי העיירה. אלו שהיו אותה שעה בבית-התענוגות הרעפו ממ'טותיה. קירות הבית התרסקו, הדלתות עפו, ותיקרת הסלון בה נהגו לקבל את האורחים פשוט צנחה ממקומה.

בבית-הבוסת התעוררה פניקה, לא, ה' בחורות שעובדות במקום לא רצו להציל אנשים או פצועים. מה שהטריד את מוחתן היה העלמם של פנקסי הציקים שלהן —